

Linette Harpsøe

Exilium

De Feilfødte

DREAMLITT

DEL 1

Prolog

*“This is the way the world ends
Not with a bang but a whimper.”*

T.S. Eliot

13. oktober

K1. 06.09

Hallo. Bliver der mon optaget nu? Den røde diode lyser. Jeg har lige skiftet batterier på diktafonen, så nu kan jeg fortsætte med at føre dagbog. Til dem, der ikke ved det, så er mit navn Fry, og jeg er 17 år gammel. Jeg bor på Vænget nr. 3. Og det er her, jeg er nu. I det røde murstenshus for enden af vejen ved de to store bøgetræer. Vores døre og vinduer er barrikaderet. Ingen kommer ind. Eller ud.

Vi er i år 2021. Det er 548 dage siden, vi blev sat i karantæne. Militæret kom i store køretøjer og forbød os at forlade huset. Vi havde intet andet valg end at adlyde. Kolonien opstod, da alting forandrede sig. Tænk, at der ikke er gået længere tid ... Jeg har det, som om vi har siddet i det her hus i hundrede år.

Jeg sidder på loftet ved vinduet med et tæppe omkring mig og ser ud i mørket. De udvendige skodder sidder skævt, så jeg kan se Nordskoven herfra. Tæppet lugter, men ikke værre end mig. De store plamager af snavs kommer ikke af. Heller ikke når jeg gnider på det.

Loftet er ikke et rart sted. Her er koldt og fugtigt om vinteren og kvælende hedt om sommeren. Alligevel sover vi her, fordi vi ikke tør sove nede i stuen. Det er klaustrofobisk at sidde her i det trange rum med rå skråvægge og edderkopper, der formerer sig.

Lige nu er der stille udenfor. Det eneste, jeg kan høre, er mit åndedræt. Når jeg holder udkig efter det ukendte, kan jeg nogle gange høre det. Det lyder som metalliske toner, der klikker. Hvis man virkelig hører efter, kan man adskille tonerne fra hinanden. Vi ved ikke, hvad det er, for det gemmer sig i nattens mørke. Jeg gyser ved tanken om, at det er derude. Nogle gange tror jeg, at jeg ser det i natten og vælter næsten ned i stuen til de andre. Men så er det bare min egen frygt, der spiller mig et puds ...

Jeg bliver skør af at tænke på det! Og jeg har gåsehud på arme

og ben. Jeg har hørt mor og far hviske om, hvad det mon er, der har bosat sig i skoven. Men jeg ikke kan høre, hvad de siger. De gør det nok med vilje, så jeg ikke bekymrer mig. Men det gør jeg jo alligevel. Jeg kan ikke andet. Det her er, hvad mit liv handler om nu – at sidde ved vinduet, i vores lille hus på landet, og vente på at noget kommer og tager os.

I nat tændte vi lommelygterne og signalerede til de andre i kolonien. Alle signalerede tilbage. Der var kun et hus, hvor der ikke blev tændt lys i vinduet.

...

Det var Anikas hus, der ikke svarede. Vi ventede ellers i lang tid. Far brugte endda nogle af nødsignalerne for at se, om det ville hjælpe. Tre oplyste vinduer betyder ”Er I der?” Et oplyst vindue betyder ”Fare”.

Men det hjalp ikke. Far mener, at det skete for flere nætter siden, for de sidste par dage har omgivelserne været stille efter solnedgang. Min onkel er ikke enig. Han siger, det lige så godt kunne være sket i nat.

Jeg har *så* svært ved at forstå det.

...

Hvis det skratter lidt, er det, fordi snottet løber, og jeg er nødt til at pudse næse.

Tænk, at Anika er død. Udslettet ... sammen med sin mor, far og to brødre. Jeg kan ikke holde op med at snøfte. Og tårerne presser sig på. Vi gik i skole sammen, inden vi blev sat i karantæne. Hun var min bedste veninde. Når jeg var hjemme hos hende, var det, som om jeg var en del af hendes familie. Hendes mor og far var altid søde. Jeg kunne rigtig godt lide dem. Anika og jeg var bedste veninder – og ville også være det når vi blev voksne. Hendes hus ligger som et af de yderste i kolonien, huset tættest på Nordskoven. De havde et udeskur, vi plejede at bygge hule bag. Grenene hentede vi oppe i skoven. Hendes hund, Buster, plejede

at løbe med og gø ad os, når vi kom tumlende med de lange grene.

Selv om vi var hinandens modsætninger, så passede vi perfekt sammen. Anika med det brune hår og jeg med mit røde garn. Hun kunne lide at se på drenge, og jeg syntes, de var ligegyldige. Lige inden karantænen var hun den dygtigste i klassen, mens jeg stadig havde svært ved tysk og matematik. Og så havde Anika to brødre, imens jeg er enebarn. I de mindre klasser kunne vi ikke fordrage hinanden. Jeg drillede hende altid. Kaldte hende grimme ting og hev hende i hestehalen ... Da vi blev ældre, tvang vores forældre os til at blive gode venner. De syntes, det var fjollet, at vi ikke kunne lege sammen, så de sendte os på sommerlejr. Jeg kan ikke rigtig huske selve lejren, og hvad vi lavede. Kun at jeg blev bedste veninder med Anika. Da vi kom hjem derfra, var vi uadskillelige.

...

Nu hvor Anikas familie er borte, er der kun otte huse tilbage i kolonien. På halvandet år er vi blevet halveret. Og det er gået stærkt de sidste seks måneder. Jeg tror, det ukendte er blevet stærkere, klogere. Eller måske er vi blevet svagere?

Vores hus ligger også tæt på skoven. Herfra skrånede det op til skovgrænsen. Jeg tror ikke, der er mere end 40 meter derop. Skoven begynder lige bag hestefolden med de hvide hegnspæle. De andre huse ligger et par marker væk, og nogle helt nede bag den lille sø i svinget.

Nu vil jeg sove lidt. Når jeg vågner, har jeg måske ikke så ondt i maven mere.

15. oktober

K1. 02.56

Det ukendte er udenfor ... Jeg kan høre det. Mor, far og onkel er nede i stuen. Jeg er på loftet ved vinduet. Jeg kan høre bevægelse ude på gårdspladsen ... Det lyder, som om noget stort og tungt bliver trukket hen over småstenene. Og det kommer nærmere. Det kommer tættere og tættere på huset. Hvad helvede er det?

Far har riflen klar med patroner spredt ud over køkkenbordet. Mor signalerer til de andre huse med lommelygten. Det er min opgave at holde øje med skoven herfra. Men det er så mørkt. Jeg kan intet se.

Jeg er nødt til at dokumentere det hele, diktafonen *skal* være tændt. Hvis jeg dør, så skal verden vide, hvordan det skete.

Vent, nu sker der noget.

Shit! – Hele huset ryster! Det ukendte forsøger at komme ind til os!

Jeg må ned ... Jeg må ned i stuen til de andre. Mor? Far?

Fry, gå ovenpå. Jeg sagde, du skulle blive ovenpå.

Men jeg vil ikke være deroppe.

Så gem dig. Gem dig i køkkenet!

Jeg er på gulvet ved siden af køleskabet. Alting ryster, patronerne rasler ned fra bordet. Jeg kan næsten ikke snakke. Mor og far gemmer sig bag den væltede kommode i stuen. Min onkel trykker sig op ad væggen ved siden af.

Hvorfor stopper det ikke? Hvorfor kan det ikke bare lade os være i fred?

Fry, hvad er det, du gør? Bliv i køkkenet. Gem dig!

Nej. Jeg vil se, hvad det er. Jeg vil vide det! Jeg vil –

K1. 09.12

Den var stor og sort som natten. Dens hud reflekterede lyset fra mors lommelygte, da hun lyste ud gennem skodderne. Det var næsten, som om den kamuflerede sig, som om den gik i ét med mørket. Det er ikke underligt, at vi ikke kan se dem.

Men nu ved vi i det mindste, at det ukendte er levende væsner – og der er mere end en.

Jeg har spolet frem og tilbage på diktafonen, men jeg fik åbenbart trykket stopknappen i bund. Min onkel er skidesur på mig. Men jeg er ligeglad. Takket være mig har vi fået et glimt af væsnerne udenfor.

16. oktober

K1. 10.09

Mon de her datakort fra i diktafonen nogensinde vil blive aflyttet? Og hvis de gør, hvem vil så lægge øre til den sidste tid af mit liv?

Jeg sidder stadig foran vinduet på loftet. Mor har spurgt, om jeg vil snakke om Anika, men jeg sagde nej. Hun kan alligevel ikke ændre på det, der er sket, så hvorfor snakke om det? Det ville være meget bedre, hvis det hele var en dårlig drøm, så kunne jeg vågne fra det hele. Men det ved jeg godt, det ikke er. Jeg vil hellere sidde med diktafonen. Den er min bedsteven nu.

Det hele begyndte for to år siden. Det var noget med nogle dødsfald, det fortalte de i fjernsynet. Jeg kan huske, at alle gik og hviskede om det ovre i skolen. Nogle af drengene lavede latterlige jokes om det. Hvor mon de er i dag? Mon de stadig lever?

Derfra og til koloniens grundlæggelse gik det stærkt. Flere uforklarlige dødsfald fandt sted overalt på hele kloden ... Anika og jeg læste om det på de sociale medier. Hver time var der nye opdateringer og nye teorier. Først i Asien, så Australien, senere i Europa og til sidst her i Skandinavien. Staten forsøgte at forberede sig. Vacciner blev tilbudt alle børn og gravide kvinder, og receptpligtig medicin blev solgt i stort set alle supermarkeder. Men ingen vidste, hvad der slog folk ihjel. Ingen vidste, om det var en virus eller en bakterie. Om det overhovedet var en epidemi! Alt var kaos.

Det er underligt at tænke tilbage på nu. Dengang vidste man ingenting. Og det gør vi stadig ikke.

Jeg kan huske, folk gik i panik, og hamstringen begyndte. Karantænezoner blev etableret, og militæret rykkede ud. Tv'et kørte i døgn drift. Kun medicinske instruktioner og karantænerregler rullede over skærmen. Til sidst kunne jeg dem udenad.

En tredjedel af jordens befolkning døde.

Det var uhyggeligt, dengang de store kampvogne på larvefødder kværnede sig vej ind over grusvejene. Soldaterne råbte til os, talte til os, som om vi var dyr, de ikke længere kunne have rendende frit omkring.

På vores husmur skrev de Karantænezone Niveau 2. De gav os aldrig nogen forklaring. Men vi er enige om, at det ikke er godt.

K1. 11.35

Hej, igen.

Vilde hunde gør. Løse skodder smækker. Jeg tror, nogle af tagstenene er ved at rive sig løs. Det blæser rigtig meget. Far er ved at gøre sig klar til at hente vand i brønden. Min onkel siger, jeg skal vente heroppe imens.

Mor hader, når der skal hentes vand. Så siger hun ingenting, men står bare og kigger ud gennem skodderne med en skarp kniv i hånden. Jeg forstår godt, at hun bliver bange. Jeg kan heller ikke lide det. Men far skal nok klare den. Det her er det bedste tidspunkt at hente vand på. Lige omkring middag. Vi tror, det er, fordi solen står højt på himlen. Det eneste far skal passe på, er de vilde, bidske hunde.

Efter vi blev sat i karantæne, opstod de første blackout-zoner rundt omkring i landet. Vi hørte om det i radioen. Blackout-zonerne var områder uden strøm og elektricitet til varme og madlavning. Strømmen kom og gik uden varsel. Og sådan fortsatte det i flere uger. I den tid var stemningen i huset intens. Vi skændtes meget, gik hinanden på nerverne. Jeg tror, vi alle frygtede, at strømmen en dag helt ville forsvinde. Vi lod vores frustrationer gå ud over hinanden. De gange vi fik gang i radioen igen, sad vi sammen nede i stuen og hørte om alle de forfærdelige ting, der skete ude i verden. El-stationer og kraftværker satte ud. Vandværker og rensningsanlæg blev lukket ned. Der var ingen til at betjene dem. Spildevand fra industriområder forurenede søer og floder, og al landbrug stoppede fra den ene dag til den anden.

Det var ikke til at forstå.

Jeg tror ikke, vi var i karantæne mere end tre måneder, før strømmen forsvandt. Vi havde lige hørt, at flere atomkraftværker rundt omkring på kloden var eksploderet. Farlige partikler blev spredt med vinden. Arealer på størrelse med England blev nedfaldsområder. Det gjorde mig virkelig bange.

Nogle gange drømmer jeg, at vi bliver reddet ... At der måske kommer nogen og tager os væk herfra. Væk fra alt det uhyggelige og farlige. Men det ved jeg jo godt, aldrig vil ske.

K1. 13.07

Spisekammeret er snart tomt. Mor vil ikke indrømme det, men vi sulter.

Hvis det er svært at høre mig, er det, fordi jeg hvisker. Jeg vil ikke have, at hun hører mig.

I fryserne ude i bryggerset opbevarer vi kun luft. Der har ikke været noget i dem, siden strømmen gik. Inden myndighederne forbød os at forlade vores hjem, flyttede vi hønsene og hanen ind i bryggerset. Vi byggede redekasser og lagde spåner på gulvet. Det gjorde naboerne også. I starten gik det fint. Vi fik både æg og kyllinger ud af det. Under hamstringen havde far sørget for at få fingrene i så meget hønsefoder, han overhovedet kunne, men selvfølgelig slap det op. Nu lever de høns, vi har tilbage, af egne æg – men kun de få vi kan undvære.

Vi købte også en ekstra fryser under hamstringen. Vi fyldte den til randen med mad, som vi daterede, sorterede og kategoriserede. Vi forberedte os på det værste. Og nu er det hele væk. Da strømmen gik, måtte vi spise, hvad vi kunne, men det meste gik til spilde og rådnedede hurtigt.

I starten var vi altid sultne. Men nu har vi vænne os til den hårde fornemmelse i maven. Mine ribben er mere udstående end tidligere, og jeg kan nå rundt om min egen overarm. Det er tydeligt, at vi er underernærede. Tøjet sidder skævt og løst. Og mit

hoved dunker.

For resten vil du så ikke være dus, diktafon?

17. oktober

K1. 22.10

Jeg taler ikke rigtigt med far længere. Det slog mig tidligere, da vi sad nede i stuen i den slidte sofa. Vi stirrede bare på væggene og på møblerne, der former en skyttegrav. Faktisk kan jeg ikke huske, hvornår han sidst sådan rigtigt sagde noget til mig. Andet end; gem dig, flyt dig, gå derovre eller ryk dig. Men egentlig kan jeg heller ikke huske, hvornår jeg sidst har talt til ham.

Det er, som om han ikke ser os længere. Vi er som spøgelser for ham. Engang var han kraftig og bred, nu er han ranglet og kantet. Han ligner ikke den mand, jeg husker som min elskede far. Måske er det derfor, vi stort set ikke taler sammen. Vi har ligesom svært ved at genkende hinanden.

Jeg ved, han tænker meget på de tykke skodder. Flere af dem trænger til at blive skiftet, men hvem skal gøre det? Vi får lys fra nogle lanterner, der kører på batteri. Uden dem og lommelygterne ville det være en mørk og lang vinter, vi går i møde.

Mor vil ikke lade nogen af os gå ud. Ikke medmindre det er for at pumpe vand op af brønden. Men selv dét er en større mission, som skal planlægges grundigt. De vilde hunde holder til i laderne rundt omkring i kolonien. Flere gange om dagen hører vi dem strejfe omkring ude på gårdspladsen. De har lært at have respekt for fars riffel. Han skød engang to af dem. Vi spiste den ene. Den anden var syg.

Far har faktisk forsøgt at ordne skodderne før ved at snige sig ned i kælderen og ud gennem kælderdøren. Min onkel blev stiktosset på ham. Kælderdøren må aldrig åbnes.

Mor hvisker til mig, at far nok skal blive sig selv igen. Han skal bare have tid. Hun siger, at når alt det her er overstået, så skal han nok blive den kærlige far, han engang var.

Men jeg tror ikke på hende! Det er ikke en varm og lys fremtid, vi går i møde.

...

Jeg ser tit ned på Anikas hus. Det lille gule hus med frugttræer i baghaven. Det er ikke smadret som mange af de andre huse i kolonien. Det løber mig koldt ned ad ryggen, når det slår mig, at huset står tomt.

I nat havde jeg en drøm. Jeg stod i Anikas hus. Dørene stod på vid gab ud til indkørslen. Blod farvede gulvet og familiens dyner. Jeg kaldte på dem. På Anika, på hendes brødre og forældre. Ingen svarede.